

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. G.
przeciwko P. [...] spółka z o.o. z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2013 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację R. G. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 12 czerwca 2013 r., oddalającego jego powództwo o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przeciwko „P. [...]”, Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Sąd drugiej instancji jako rzeczywistą przyczynę wypowiedzenia powodowi umowy o pracę przyjął likwidację jego stanowiska w związku z modernizacją procesu drukarskiego. Jednocześnie stwierdził, że przy doborze do zwolnienia nie zastosowano kryterium dyskryminującego.

Skarga kasacyjna powoda, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P., została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych. W ramach pierwszej podstawy kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie – przez niezastosowanie – art. 45 k.c., a w ramach drugiej podstawy, obrazę art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez nieprzestrzeganie kompetencji rozpoznawczych i kontrolnych sądu odwoławczego i przyjęcie za własne ustaleń sądu pierwszej instancji, podczas gdy zarzuty apelacji dotyczyły głównie ich niezgodności ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułował jako kwestię dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji za własne, „w sytuacji zgłoszenia przez powoda w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych” oraz wskazał na potrzebę wyjaśnienia, czy wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji „nie prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku”. Podniósł, że zarówno w doktrynie jak i orzecnictwie powszechny jest pogląd, że sąd drugiej instancji zobowiązany jest rozważyć wszelkie podniesione w apelacji zarzuty i dokonywać własnych ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2001 r., III CKN 393/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07), a jednocześnie nadal akceptowalne jest przyjęcie ustaleń sądu pierwszej instancji za własne, co niejako zwalnia Sąd drugiej instancji z dokonywania własnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99). Ze swej strony skarżący zajął stanowisko, że we wskazanych sytuacjach, gdy zarzuty apelacyjne dotyczą bezpośrednio ustaleń faktycznych, zajęcie przez sąd drugiej instancji obszernego stanowiska z dokonaniem gruntownej oceny materiału dowodowego i wskazaniem na dokonanie jego własnej, indywidualnej oceny, jest konieczne.

Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie zagadnień, które określił jako istotne zagadnienia prawne, tymczasem podana przez skarżącego przyczyna wniesienia skargi kasacyjnej nie odpowiada warunkom, które w judykaturze kwalifikuje się jako ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie można czynić uzasadnieniem wniesienia skargi kasacyjnej występowania w sprawie zagadnienia prawnego, jeżeli sformułowany w jego ramach problem został już wyjaśniony w judykaturze w sposób utrwalony i bez rozbieżności, a skarżący nie wskazuje argumentów uzasadniających odmienną jego ocenę (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 stycznia 2008 r., II PK 277/07 (niepubl.), z dnia 7 lutego 2008 r., II UK 253/07 (niepubl.) czy z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 40/12, niepubl., z dnia 27 marca 2008 r., III UK 124/07, niepubl.).

Dotyczy to w szczególności wykładni art. 378 § 1 k.p.c., co do której skarżący przytoczył wypowiedzi Sądu Najwyższego, wykazując tym samym, że przedstawione zagadnienie nie powoduje problemów interpretacyjnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.